

[Arbejds- og Socialministeren.]

nu tilbøjelig til at tro, at hvis man ser praktisk paa det, er det urimeligt vedblivende at opretholde et saadant Rabatmærkesystem, som omfatter flere Hundrede Tusinde Mennesker.

Jeg vil slet ikke fragaa, at jeg har syleslet med forskellige Planer og sammen med Departementet har udarbejdet forskellige Udkast ogsaa til en bedre Rabatordning end den, der forefindes, og jeg vil heller ikke lægge Skjul paa, at vi først i Marts Maaned var inde paa, at det var nødvendigt at forlænge Ordningen. Derefter satte vi Kræfterne ind paa at udarbejde det endelige Forslag til en Forbedring af Alders- og Invaliderentenydernes Kaar. Jeg maa indrømme — og Ansvarer derfor kan man jo politisk rette mod mig, og jeg skal vide at bære det —, at vi ikke har evnet at faa dette Forslag færdigbehandlet. Men Kritikerne fra socialdemokratisk Side skal nu ikke tage saa voldsomt paa Vej, for hvis der havde ligget Forarbejder fra min Forgænger, kunde det have støttet mig; det vilde have lettet mig meget. Der laa imidlertid kun en lille Kommissionsbetænkning, omfattende en halv Snes Millioner Kroner, og der er vel ingen, der tror, at man kan komme med et Forslag til Forbedring af Rentelovgivningen med en Forbedring paa kun en halv Snes Millioner Kroner. Og det sagkyndige Udvalg, som har arbejdet med dette, og som blev nedsat i 1942—43, skriver selv i den Betænkning, der er omdelt til Tingets Medlemmer, at det først kunde tage Arbejdet op i Foraaret 1945, men denne Betænkning blev først afleveret til mig den 17. December — hvad det ærede Medlem Hr. Strøm kan overbevise sig om ved at læse i Betænkningen, og det er god Læsning for det ærede Medlem. Det viser, at i en Periode som den, hvor der lægges Beslag paa Embedsmændenes Arbejdskraft paa mangfoldige Omraader, kan det ikke nytte pr. Dato at komme og forlange, at man skal gennemføre Forbedringer af en saadan Beskaffenhed; en rimelig Tid maa gives til de Embedsmænd, som skal foretage de paagældende Beregninger og under Ansvar forelægge Forslag og Beregninger for Regeringen og senere for Rigsdagen.

Selv om det ærede Medlem Hr. Strøm satte Tonen lidt op, kunde han alligevel ikke naa den Tone, vi hørte forleden Dag, da det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft var saa højt oppe, men jeg forstaaer, at dette her skulde være saadan en Slags Tilløb.

I Modsætning til det ærede Medlems Tone var det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen langt mere saglig i sine Betragtninger angaaende dette Spørgsmaal. Hvis man skal gaa til en Revision af Rentelovgivningen, bør vi selvfølgelig tilstræbe at faa denne Revision gennemført saaledes, at det Rabatsystem, som vi har kørt med i 13 Aar, forsvinder. Det er underligt, at Socialdemokraterne, som nu er saa reformivrige, ikke har haft en eller anden Profet i denne Periode, som kunde have simplificeret det. Jeg mener ikke, vi kan byde omkring 250 000 Rentenydere, at deres Tilværelse fortsat skal baseres paa Uddeling af Rabatkort. Jeg mener, vi maa gaa til en dybtgaaende Revision, saaledes at de saa nogenlunde faar de Beløb, de skal have. Man hører saa tit fra anden Side, at det er urimeligt gennem Kortsystemet at fastlægge, hvad de paagældende skal købe af de enkelte Varer. Derfor var det min Tanke, hvis jeg havde kunnet naa det, inden 1. April at fremsætte Lovforslag til Udbygning af Rentelovgivningen, hvorved man vilde overflødiggøre Rabatsystemet for Rentenyderne. Og dertil kommer, at dette rammer langt videre ud end til Rentenyderne alene, idet en Forhøjelse af Rentens Grundbeløb automatisk medfører, at Understøttelsen baade til kronisk syge og til Personer, der faar Kommnehjælp, reguleres paa samme Maade. Derved kunde man paa et stort Omraade overflødiggøre Rabatsystemet.

Men jeg maa sige, det er gaaet mig — hvad det ærede Medlem Hr. Christmas Møller meget rigtig var inde paa —, som det vil gaa alle Socialministre. Jeg kan huske, at naar vi i sin Tid, under det berømte Kanslergadeforlig, i 1933 forhandlede med den Socialminister, vi da havde, om Aldersrentesatserne, var han slet ikke saa slem at komme i Stue med; han var meget rimelig, fordi han havde et Hensyn at tage til den Finanskasse, hvorfra Midlerne skal skaffes til Veje. Ogsaa jeg har et saadant Hensyn at tage, da jeg jo ikke kan sige, at jeg som Arbejds- og Socialminister har ubegrænset Adgang til Statskassen — det vilde vist heller ikke være heldigt, om jeg havde det —, og derfor er det kun naturligt, at man, ogsaa naar det drejer sig om Problemer af denne Beskaffenhed, maa have Lov til at overveje de økonomiske Hensyn og foretage de nødvendige Beregninger.

Da der i øvrigt er ytret Ønske om at faa Lovforslaget i Udvalg, finder jeg ingen Anledning til at forlænge Debatten her.